

Motion till riksdagen

1989/90:Fi719

av Alf Wennerfors (m)

Avskaffande av 10-öringen

För några år sedan avskaffades kopparmynten och 25-öringen som växelmynt. Däremot fick 10-öringen vara kvar. Detta blev en synnerligen misslyckad åtgärd. Konsumenterna blev mer och mer irriterade på det lilla myntet av ringa värde. 10-öringarna har helt enkelt kastats bort om man inte samlat dem i glasburkar. Detta ledde till stor brist på 10-öringar för några år sedan. Riksbanken genomförde t.o.m. en kampanj – "Jakten på silverskatten" – för att upphäva bristen.

Vid denna tidpunkt tillverkades 40–50 miljoner 10-öringar per år. Sedan dess har tillverkningen ökat för att 1989 nå antalet 220 miljoner. Trots detta har det ibland uppstått brist på dessa mynt i detaljhandeln. I Roslagen har man t.o.m. radikalt avskaffat 10-öringen som växelmynt. Man höjer resp. sänker priserna till jämna 50 öre.

Till detta kommer att tillverkningskostnaderna är stora. Att tillverka en 10-öring kostar 20–25 öre beroende på de aktuella metallpriserna. 10-öringstillverkningen under 1989 kostade alltså 40–50 milj. kr. Om man således avskaffar detta helt onödiga och opraktiska växelmynt gör man en samhälls-ekonomisk besparing på 40–50 milj. kr. Det är märkligt att inte Riksbanken tagit detta initiativ för länge sedan.

Konsumenterna är således negativt inställda till 10-öringen som växelmynt. Detaljhandeln och banknäringen åsamkas enbart besvär.

Vidare kan det nämnas att när Riksbanken hösten 1989 fick remissvaren på förslaget att införa ett 10-kronorsmynt framhöll flera tunga remissinstanser, bl.a. konsumentverket och detaljhandeln, att 10-öringen snarast borde avskaffas som växelmynt.

Hemställan

Med hänvisning till det anförda hemställs

att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad i motionen anförts om att avskaffa 10-öringen som växelmynt.

Stockholm den 25 januari 1990

Alf Wennerfors (m)